

РЕШЕНИЕ

№ 4950

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4433** по описа за **2023** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], чрез юрк. Д. Д., срещу Решение № 977 от 27.02.2023 г., постановено по НАХД № 9667 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 96-ти състав. С обжалваното решение е отменено НП № 747/06.06.2022 г., издадено от Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на П. И. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева за извършено нарушение на чл.179, ал.3а от ЗДвП.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение като се оспорва извода на съда за допуснато съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН и НП. Според касатора, по делото безспорно са установени нарушението и неговият извършител чиято отговорност е била законосъобразно ангажирана. Оспорва се и изводът за молважност на деянието като се изтъква, че съобразно разпоредбата на чл.189з ЗДвП разпоредбата на чл.28 от ЗАНН е неприложима за нарушение по ЗДвП. По същество се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде

потвърдено. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не изпраща представител
Ответникът – П. И. А., се представлява от адв. И., която оспорва касационната жалба.
Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XXVII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, от фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 17.12.2021 г. в 15.24 часа в посока излизане от територията на Република България, на гранично контролно-пропускателен пункт „К.“, пристигнало пътно превозно средство - влекач марка и модел „Рено Т“ с рег. СВ 1796 НХ и обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, управлявано от П. И. А.. При извършена от контролните органи на Агенция „Митници“ проверка, било установено, че на

30.11.2021 г. в 12.14 часа управляваното от А. ППС с рег .СВ 1796 НХ е заснето да се движи по път „А-6“, км 50 + 427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена дължимата пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). За последното бил генериран доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл. 167а, ал. 3 ЗДвП с номер на нарушението D2C9AFE340314CD1E053011F160A79AD, ведно с приложени към него статични изображения във вид на снимков материал. При извършената служебна проверка било установено, че ППС-то било снабдено с бордово устройство, като на 30.11.2021 г. в 12.14 часа е налице прекъсване в получаването на тол декларации за повече от един сегмент и не е получено надлежно плащане в Агенция „Пътна инфраструктура“ за сегмент [ЕГН] на рамката (10182), на която е отчетено нарушението.

На място св. П. предложил на А. да заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 от ЗП, но последният отказал, като вместо това заплатил максимална такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 242 лева, за което му била издадена Квитанция за платени пътни такси в Република България № 21BG005804X43737557 от 17.12.2021 г.

Срещу А. бил съставен АУАН № 747/17.12.2021 г. за извършено административно нарушение по чл. 179а, ал. 3а от ЗДвП, въз онова на който било издадено и обжалваното наказателно постановление № 747/06.06.2022 г. при пълен идентитет на фактическите и правни основания в двата акта.

При така установените факти, съдът е извел, че при съставянето на АУНА и НП е допуснато съществено процесуално нарушение, доколкото в тях не е посочена нарушената от жалбоподателя разпоредба, каквото е императивното изискване на чл. 42, ал. 1, т. 5 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. В случая и в АУАН, и в НП, като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 179, ал. 3а ЗДвП, която обаче се явява санкционна такава, доколкото предвижда съответно административно наказание за водачите на ППС от категория по чл. 10б, ал. 3 ЗДвП в случаите, в които не са

изпълнили задълженията си по ЗП относно заплащане на пътни такси при изминато разстояние по пътища от платената пътна мрежа, а разпоредбата, която вменява това задължение на водачите на ППС е чл. 139, ал. 7 ЗДвП, която именно е следвало да бъде посочена като нарушена.

Съдът е приел, че нито в АУАН, нито в издаденото въз основа на него НП е посочена нарушената материалноправна норма указваща съответстващото на санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. задължение за водача, което е нарушено. Изложил е мотиви, че при това липсата на посочване на съответните обстоятелства в АУАН и НП съществено нарушава правото на защита на санкционираното лице и възможността му да разбере от правна страна вмененото му „административно обвинение“.

Според решаващият делото състав АНО е допуснал нарушение и на материалния закон като не е приложил института на чл.28 ЗАНН. С тези мотиви районният съд е отменил процесното НП

Решението на СРС е валидно и допустимо, а по отношение на констатациите за допуснато съществено процесуално нарушение и правилно. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. При пълн и всеобхватен анализ на събраните по делото доказателства СРС е достигнал до правни и фактически изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав.

Безспорно именно с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Санкцията за лицата които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения се съдържа в разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи от една страна единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и от друга страна да обезпечи извършването на контрол за законосъобразност. В процесния случай както в АУАН, така и в НП е посочена само санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, като не могат да се възприемат изложените съображения от касатора, че нормата едновременно съдържа правило за поведение и санкция. Съответна на нея законова норма, установяваща правилата за поведение е именно императивната разпоредба на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В този смисъл се налага извода, че в АУАН и в НП не е налице реквизит по чл. 42, ал. 1, т. 5, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, а порокът е съществен, тъй като нарушава правото на защита на санкционирания субект и има като своя единствена последица цялостната отмяна на окончателния правоохранителен акт.

Досежно възражението за неприложимост института на чл.28 ЗАНН за нарушения извършени по ЗДвП, касационният състав намира за основателно, предвид изричната разпоредба на чл. 189з от ЗДвП, която дерогира общата норма и препяства нейното приложение. Независимо от последното обаче и предвид гореизложеното, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора съдът следва да присъди в полза на ответника своевременно поисканите разноски. Приложени са доказателства, че ответната страна е защитавана от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Предвид горното възнаграждението следва да бъде определено в минималния размер съгласно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2, а именно 400 /четиристотин/ лева, а Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да бъде осъдена да заплати на адв. В. И. посочената сума. Правните услуги, предоставени по реда на Закона за адвокатурата, съставляват облагаема сделка и предвид § 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за регистрираните по ДДС адвокати, дължимият данък се начислява върху възнагражденията и е неразделна част от дължимото възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXVII-ми касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 977 от 27.02.2023 г., постановено по НАХД № 9667 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 96-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв. В. Г. И. от САК с личен номер [ЕГН] сумата от 480 (четиристотин и осемдесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена от безплатна правна помощ в полза на П. И. А..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.